

La crisi en carn, viva

La neutralitat és impossible: la lluita entre Zaplana i Camps ha generat tot tipus de moviments en el PP valencià, i ha provocat la intervenció de les més altes esferes del poder estatal. Malgrat que els combatents vulguen disfressar-ho, sembla que la guerra només ha començat. Mentrestant, els peons es mouen d'un bàndol a altre per perpetuar l'ombra del seu benestar.

Que ningú no es confonga, no és una lluita entre els partidaris de Zaplana i Camps, és una guerra que ha començat Zaplana contra Camps per a perpetuar el seu poder al País Valencià." Un alt dirigent del PP defineix d'aquesta manera l'origen de la greu crisi que pateixen els populars valencians. Una bretxa que afecta el Govern de la Generalitat, el grup parlamentari popular a les Corts Valencianes, el partit i els grups de poder pròxims a l'executiva. És, en definitiva, l'enfrontament de dues famílies grans, famílies populars, per a ocupar l'espai hegemònic que va aconseguir aquest partit l'any 1995. Es tracta, afegeix aquesta font, de la voluntat obsessiva dels zaplanistes –polítics, empresaris, mitjans de comunicació afins i centenars de "col·locats" en l'administració pública valenciana– per perpetuar l'estatus aconseguit a l'ombra del ministre de Treball, i del grup de fidels a Camps disposats a portar avant un projecte polític que passa, entre altres qüestions, per eradicar el "clientelisme" alimentat per Zaplana. "Ja no hi ha més poder a repartir, de manera que els qui han arribat han d'apartar els qui ja hi eren", resum aquesta font.

El fet d'arribar a la crisi ha obligat Mariano Rajoy a intervenir-hi, perquè s'hi juguen la imatge pública del PP davant la proximitat de les eleccions generals. La falsa pau, que el ministre de Treball i el president de la Generalitat han escenificat aquesta setmana al Club de Encuentro Manuel Broseta, amb la presència dels caps d'una facció i de l'altra, hauria de durar fins que se sàpiga qui substituirà José María Aznar al capdavant del Govern espanyol. "Nosaltres, assenyalava una font popular pròxima a

Camps, continuarem callats; no estem segurs que la gent de Zaplana faça el mateix."

Hi ha, i s'han publicat, moltes versions de quan va començar el divorci entre Camps i Zaplana. Però si en alguna cosa coincideixen tots és que la gestió política del nou president ha marcat el ritme i la cronologia d'una guerra que, ara mateix, no se sap com acabarà, encara que les apostes augmenten a favor de Camps. El primer punt de desacord, que segons afirmen va molestar profundament Zaplana, va ser que Camps, una vegada investit president de la Generalitat, va portar de Madrid Gerardo Camps, aleshores secretari d'estat per a la Seguretat Social, i Esteban González Pons, portaveu del PP al Senat.

Un "colp baix". "Va ser un colp baix, perquè es va fer d'amagat de Zaplana", assenyalen aquestes fonts. Francesc Camps, amb la incorporació d'aquests dos joves polítics, amics seus de joventut i, el més important, amics personals de José María Aznar, confirmava que estava decidit a dotar de personalitat pròpia la seua gestió davant el Consell i que comptava amb dos gestors, considerats brillants dins el PP, capaços de controlar dues àrees polítiques tan complexes com Economia i Educació i Cultura.

No és casualitat que ocuparen justament aquestes carteres. De fet, tant l'un com l'altre havien mostrat preferència per altres àrees de govern en la nova executiva valenciana. Però Camps els forçà a canviar d'opinió. El gran deute de la Generalitat Valenciana, creat per Zaplana en els seus set anys de president, obligava la Conselleria d'Economia a reconduir la desmesurada despesa davant l'amenaça d'intervenció del

Carlos Fabra, en primer terme, oculta darrere el conseller Rafael Blasco. Al costat, Zaplana, que abomina d'un i d'altre, malgrat que en públic puga semblar el contrari. Blasco, antic home fort de Zaplana, és considerat com un traïdor per l'expressió i el seu entorn.

Banc d'Espanya. Gerardo Camps era l'home adequat. El cas d'Educació i Cultura, on s'han dilapidat milions d'euros en projectes faraònics –la majoria projectats per la secretaria autonòmica de Cultura, Consuelo Ciscar–, era diferent. Camps volia que la intel·ligència d'Esteban González servira per a projectar, des de la Conselleria d'Educació i Cultura, la nova imatge d'un Consell més dialogant, més valencianista, més centrat.

Els gestos van arribar immediatament. Esteban González es reunia amb les universitats, anunciava la paralització de l'ampliació de l'IVAM, insinuava que no es tiraria avall el teatre romà de Sagunt, feia públic el decàleg del valencià –que rebutgen els populars alacantins– i activava un procés de “neteja” interna en la Conselleria que ha frenat els excessos de l'anterior executiu.

En el terreny econòmic la batalla no ha fet més que començar. Camps ha dissenyat un pressupost auster, amb l'objectiu de reduir parcialment el deute al final d'aquest exercici; no s'ha doblegat als interessos dels grups mediàtics afins a Zaplana, com ara *Diario de Valencia* –que exigeixen el peatge que obtenien de l'anterior inquilí del Consell–, ha paralit-

zat la privatització de Canal 9 –decisió que ha espantat unes quantes productores de televisió que esperaven que concloguera el procés d'externalització de la producció de programes– i ha impedit també que avance la fusió de les caixes d'estalvis valencianes, encara que no ha aconseguit imposar un candidat propi per presidir Bancaixa perquè no té el control del grup parlamentari en les Corts Valencianes.

L'actitud de Francesc Camps, que guanya adeptes cada dia, no seria possible si el president no comptara amb bons suports tant en el PP valencià com en la direcció estatal del partit. El pacte subscrit amb el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra –raó per la qual Víctor Campos, amic íntim del president, forma part del Consell–, i el suport explícit de l'alcaldeessa de València, Rita Barberà, li garanteix armes suficients per mantenir la guerra contra una part de la família popular valenciana de la província de València, liderada per Serafín Castellano, i contra el PP d'Alacant, amb el president de la Diputació d'aquesta província, José Joaquín Ripoll com a portestandard. A més, Camps compta amb l'ajuda dels democristians. El delegat del

Govern al País Valencià, Juan Cotino, és un dels homes que més treballa dins del partit per guanyar adeptes a favor de Camps. I, aquests, segons coincideixen diverses fonts, són cada vegada més nombrosos. Una dada: el fet que Rafael Blasco haja fet públic el seu suport al president perquè aquest siga també president del PP valencià ha forçat molts militants populars a replantejar-se la seua adhesió incondicional a Zaplana. Camps, a més, té el suport directe de membres de l'executiu espanyol, com ara el ministre de Justícia, José María Michavila, el d'Economia, Rodrigo Rato, i fins i tot el mateix secretari general del PP i candidat a la presidència del Govern espanyol, Mariano Rajoy, que valora molt que el líder del partit siga el mateix president de la Generalitat Valenciana. Els zaplanistes, per contra, defensen que es mantinga l'actual bicefàlia.

Però “si la guerra la guanya Zaplana, no solament la perdran els homes de Camps, sinó tots els valencians, perquè és inadmissible que des de Madrid guie el destí del País Valencià”, assenyalava un amic del president de la Generalitat.

Miquel O. Ferrer